midagi, kui aga seda, mis ta oma näpu wahele saab. „Jah, jah! — irwitasid teised — kül see oleks rätsepale meele pärast, kui keegi muud ei usuks, — ega siis keegi enam kaa ei usuks, et ta iga kue pealt tüki riet näpu wahele wötab ja oma tasku pistab!“ Mõnda ja mitmel wiisil naersid weel mehikest. Rätsepa süda sai kül täis, kui ta seda nalja kuulis ja teised teda ta ammeti pärast, mis ise enesest auus kül on, narrisid. Aga ta oli wait, sest ta seisis üksi nii mitme wastu.

Sel ajal, kui nemad mõnda sündinud imeasjast kõnelesid ja seda seletasid, oli üks wiisakas noor mees kaa tuba astunud ja pudeli ölut wötnud. Näitas nagu oleks ta trahteri tüdrukuga enne tuttaw, sest naad rääkisid teine teisega waiksesti ja waatasid lahkeste teine teise silmi kui söbrad ja pilgutasid kaa silmi, kui naad arwasid, et keegi seda tähele ei pannud. Wiimaks hakkas noor mees, kui ta kuulis, mis asjust räägiti, kaa teistega juttu ajama, ja mis ta ütles, oli köikide meelest heaste ja targaste wäljaarwatud. „Et Tanieliga ühtegi ei oleks sündinud, ütles tema, kes tohib seda öelda? selle wastu tunnistawad ju worbid ta silmis. Aga et kuri waim ise teda mäest ülesse ja siit saadik saatnud, seda ma ei arwa. Ta on liig suureline ja uhke, et ta halwa

ja joobnud woorimehe pärast niisugust waewa peaks nägema. Aga nagu kindralil upserid ja teisi alamaid on, nõnda on kaa tema walitsuse al teisi kurje waimusid. Niisugune alam oli kaa see, kes täna Tanielile hirmu andis. Seda arwan ma töeste. Ma olen oma öndsast ellamemmest mõnda kuulnud, sest wõin ma seda kül äramõista. Mu ellament on palju omal ajal maailmas näinud ja kuulnud!“

Kõik kuulasid, suud ja silmad pärani lahti, noore mehe kõned; aga nüüd oli neil suur himu teada, mis tema oma ellamemmest oli kuulnud ja kuda ta seda sündinud asja pidi seletama. Naad ajasid tema peale ja ta kõneles siis weel nõnda:

Kuradil ei ole kellegi inimese wastu head nõuu, aga — paragu Jumal — rahwas ei usu seda mite. Suurem rahwa hulk austab ja meelitab teda, nagu kuningat — aga see ei aita. Kes teda kõige enamiste austab ja nimetab, selle wiib ta kõige esmalt põrgu ja waewab teda seal rohkeste. Nüüd teame ommeti, et keegi nii wääga kuradit ei austa, ega teda nii sagedaste ei hüa, kui woori- ja teupoisid — wõib kül olla, et kaa teiste rahwa seas mitu nõndasamuti teewad; igaüks tunneb ise ennast parem kui mina. Hea kül,